

[Karlsson.]

en Rationering af Boliger i Dag, og naar noget saadant er Tilfældet, maa det nok siges, at Forholdene er under al Kritik. Og Forholdene er saa sandelig under al Kritik, naar Tusinder af unge i alle Landets Byer ikke engang kan faa Tag over Hovedet, medens der findes et Utal af Værelser i Velhaverkvartererne og i Strandvejsvillaer, der benyttes til Opbevaring af Renæssancemøbler. Det var af større samfundsmæssig Betydning, om de hjemløse unge kunde finde Husly i de ledige Værelser, end at disse skal gøre det ud for Stadsstuer eller Museer. Det var af større Betydning ogsaa, om Byggematerialerne anvendtes til at skaffe Husly for unge Mennesker frem for at beskytte Luksusbiler mod daarligt Vejr. Og Bolignøden afskaffes heller ikke ved Politirazziaer i gamle Skure og Jernbanevogne, men ved at der bygges, og ved at der rationeres. Lovgivningsmagten har her et stort Ansvar, og den maa løse ogsaa denne Side af Boligproblemet, som især angaar Ungdommen.

I denne Forbindelse maa man ogsaa have Opmærksomheden henvendt paa det gamle Krav om Bosættelseslaan for unge Mennesker, som indgaar Ægteskab. Og kom saa ikke igen og tal om Hjælp til Selvhjælp; der er intet Grundlag for Selvhjælp for den store Del af Ungdommen, der, som jeg allerede har paavist, underbydes, hvad Lønninger angaar. Der maa gives langfristede rentefri Laan fra Statens Side for ogsaa ad den Vej at skabe Basis for en sund opvoksende Slægt og for et sundt Familieliv.

Værnenes Demokratisering har været et af de Spørgsmaal, hvorom megen Diskussion har samlet sig og heller ikke uden Grund. Der har vist sig en sund Værnevilje hos den danske Ungdom, som bl. a. har givet sig Udslag i Hjemmeværnsforeningerne. Men desværre styrter mange Illusioner i Grus, naar de unge har været Rekrutter i den danske Hær i blot et Par Uger. Vi har i Øjeblikket indkaldt Mandskab paa op imod 30.000 værnepligtige. Det er et stort Ansvar, der paalægges Befalingsmandskorpset med at opdrage og uddanne disse mange Tusinde unge i demokratisk Aand og under demokratiske Forhold. Tidligere Tidens Tendenser til Udslættelse af den meniges Personlighed og Fremstillingen af de menige som zoologiske Mærkværdigheder findes stadig i Hæren. Men naar mange har Tilbøjelighed til især at hæfte sig ved Tonen i Hæren, maa det

siges, at det ikke er her Hunden, eller for at bruge et militært Udtryk, „Skvaddergeden“, ligger begravet. Man maa gaa dybere til Bunds i Spørgsmaalet.

Demokratisering af Hæren er ikke blot ensbetydende med en Dæmper paa visse Officerers Tungefærdighed eller Befalingsmandskorpsets Demokratisering. Der maa skabes Garanti for, at Befalingsmændene rekrutteres ligeligt fra alle Befolkningsklasser. Saadan er det ikke nu. Officererne rekrutteres hovedsagelig blandt de værnepligtige, der har højere Eksaminer, og da det er almindelig bekendt, at unge fra Arbejder- og Husmandshjem kun udgør en meget forsvindende Del af de studerende, er det klart, at der bliver Slagside med Hensyn til Befalingsmandskorpsets Sammensætning. Ved at rekrutere Officererne blandt de værnepligtige uden Hensyn til deres tidligere Uddannelse, ved at finde de virkelig kvalificerede frem til disse Poster og ved at sikre Officererne gode Lønninger og ordentlige Boligforhold vil man kunne faa et Befalingsmandskorps af den rette Sammensætning, et Befalingsmandskorps, som har Kendskab til det Milieu, hvorunder de fleste menige er vokset op, og som derfor har bedre Forudsætninger for at forstaa deres Anskuelse og deres Tankegang. Man vil samtidig opnaa, at de værnepligtige ikke møder med den negative Indstilling over for Officererne, som de saa ofte har nu — ofte med Berettigelse.

Det er ogsaa nødvendigt at tage Officerselevernes Uddannelse i Betragtning. En Officers Arbejde er i Almindelighed overordentligt krævende. En Kompagnichef har Myndighed over 80—100 Mand, og det er ikke blot i nogle faa Timer, men faktisk hele Døgnet rundt, saavel i de meniges Arbejdstid som i deres Fritid. Derfor maa der af Officererne kræves ikke alene Kvalifikationer i de rent militære Fag, men ogsaa Kvalifikationer som Ungdomsledere og som Ungdomsopdragere. Paa dette Omraade kan det nok siges, at der mangler en Del i Officerselevernes Uddannelse. Der gives ogsaa Officerseleverne selv for ringe Mulighed for personlig Udvikling under deres Uddannelse. Man maa regne med, at det er unge Mennesker i 20 Aars Alderen, som de sættes til at opdrage og uddanne, og de maa derfor have en saadan Uddannelse, at de er i Stand til at paatage sig det store Ansvar, der hermed bliver lagt paa dem. En af de væsentligste Fejl ved Officersuddannelsen synes derfor at være, at der bliver lagt alt for